

continguts créixer, autorealitzar-se, madurar, progressar. Per això no hi ha d'haver records o vivències tòxiques, patògenes. Aquest espai mental cal sempre sanejar-lo. La intimitat és un concepte, però que apunta i indica una realitat interior. És una realitat i, si el record és tòxic, pot emmalaltir el cos, la ment o l'ànima. El sentiment de culpabilitat com el sentiment de culpa, el sentiment de vergonya, el sentiment d'un malestar cal analitzar-los per a conèixer-los, transformar-los per tal de transcendir-los. Així poder gaudir d'una intimitat sana, i per tant, joiosa.

Per això la intimitat podria esdevenir o ser font -des de aquesta perspectiva- d'una malaltia sigui física o psíquica o pobresa espiritual. D'aquí la frase de la Bíblia "qui té un ver amic, té un tresor". Ara podem comprendre que és tenir aquell íntim amic o persona amb qui pots confiar t tot el que passa pel cor (intimitat) o per les neurones (el cervell). Així podem comprendre com la naturalesa psíquica de l'adolescència cerca sempre l'amiga o l'amic íntims.

L'experiència pastoral com psicoanalítica em porta a considerar que guardar en l'espai mental records negatius i venjatius -per importants o únics que siguin, i n'estem ben convençuts que són originals i ningú més el té com per exemple vivències sexuals, odis amagats, venjances executades, pecats inconfessables, ràbia inconfessable i d'altres- destrueixen el cor, la interioritat; aleshores les neurones no funcionen de forma adequada. Convé expulsar-los, vomitar-los, desallotjar-los i assumir-los per poder gaudir de l'alliberament interior. Alliberament que es transmet de forma radial, energètica, afectuosa a l'entorn. L'aire és sa. L'obertura a la joia i alegria. Una convivència serena i tranquil·la amb els altres.

A la nostra societat, immersa en una superficialitat conreada pels mitjans tecnològics de comunicació -on la intimitat és menysvalorada i exposada a la publicitat de programes televisius on es comercialitza- també hi ha persones que intenten compensar-ho amb llibres o pel·lícules d'autor: esmento dos films del darrer moment, *De dioses y hombres* i *El discurso del Rey*. Obliguen a reflexionar.

La intimitat amorosa obre els ulls del cor, renova les neurones, activa el cervell i porta a la Realitat Originària de tot Esser Humà. És Silenci. No hi ha paraules. La psicologia d'allò profund condueix i rau en aquests nivells de consciència. ■

ENTREVISTA A JOSEP DOMINGO-FERRER

El dret fonamental a la intimitat està reconegut a l'article 18 de la Constitució Espanyola de 1978. I respecte a les noves tecnologies, l'article 18.4 de la mateixa Carta Magna diu que "la llei limitarà l'ús de la informàtica per garantir l'honor i la intimitat personal i familiar dels ciutadans i els plens exercicis dels seus drets". De tot això parlem amb Josep Domingo-Ferrer (Sabadell, 1965) és professor del Departament d'Enginyeria Informàtica i Matemàtiques de la Universitat Rovira i Virgili i titular de la Càtedra UNESCO de la Privadesa de Dades.

PER MARIA COLL / FOTOS: M.C.

Intimitat i internet, com es poden combinar?

A internet la qüestió més important no és que no se sàpiga res de tu, sinó que cada persona controli que es diu d'ella i durant quan de temps. No es tracta de negar la informació, sinó de controlar-la. Evidentment, aquest control no sempre és fàcil. Actualment, amb tota probabilitat, si penges una cosa en un web o a Facebook n'acabaràs perdent el control. Per tant, cal anar en compte.

Algún consell?

Si una cosa és molt íntima més val que no la pengis a internet perquè deixarà de ser-ho. En aquest sentit, i sobretot a les xarxes socials, cal tenir en compte aquella dita catalana: "Secret d'un és segur, secret de dos és dubtós i secret de tres no val res". Penjar una cosa a internet és compondre-lo al mig del carrer i tenir-lo exposat sempre.

Remarca la paraula "sempre" i el factor temps...

Sí, perquè avui quan penges una cosa a internet és per sempre. La pot veure qualsevol persona del món i t'ho poden retreure anys més tard. Internet aplanar el temps. I per això quan es penja una cosa cal preguntar-se: realment volem que això d'aquí deu anys encara se sàpiga?

Es tracta del concepte "oblit digital". Posi un exemple.

Sí. Un senyor i una senyora s'han de trobar en un congrés i tots dos ho esperen il·lusionats. Però ella decideix repassar correus antics i recorda que fa vuit o deu anys es va enfadar amb ell. Aleshores perd el plaer i se'l mira de reüll. La conclusió: ara amb tota la informació a les mans que ens aporta la tecnologia no ens podem deslliurar del passat.

El que és problemàtic d'internet, en aquest sentit, és que la informació és inesborrable...

És molt difícil esborrar una informació. Precisament en aquest moment estem treballant en un sistema per seguir el

«No pengis una intimitat a internet; deixarà de ser-ho»

rastre d'una informació a internet, ja que actualment només és responsable qui penja la informació, però no qui la reproduïx en altres webs.

Abans escrivíem un diari íntim. Ara escrivim un bloc que pot llegir tot el món. Quina explicació hi dóna?

És realment sorprenent. La gent té la sensació quan escriu en un ordinador que està completament sol perquè ho fa a casa en un lloc familiar i íntim. Però quan escrivim en un blog o un missatge al Facebook ens hauríem d'imaginar que estem asseguts al mig de la Plaça Catalunya observats per tothom. Potser així seríem més prudents.

No som conscients que som membres d'un "poble global".

Sí, però a més, abans, ens els pobles, tothom ho sabia tot de tots, però tothom coneixia els seus veïns i fins i tot et podien donar un cop de mà en cas de necessitat. En canvi ara a Internet et controla tothom, però tu no saps qui són.

Com evitar aquesta invasió de la intimitat?

Segons els experts hi ha diferents vies. La primera és l'abstinència total. No fer ús de les xarxes. La segona opció és l'abstinència parcial, és a dir, ser molt selectiu amb les coses que expliques a la xarxa. Per exemple, alguns polítics i els

(segueix a la pàgina del darrera)

Tecnologia perillosa

Un 71 per cent dels usuaris de les xarxes socials reconeixen que el principal risc al qual estan exposats és la violació de la seva privacitat. Malgrat tot, 1 de cada cinc afirmen que agreguen a qualsevol persona com a contacte, un 60 per cent publiquen fotografies personals i vídeos en el seu perfil, un 63 per cent escriuen opinions íntimes i un 50 per cent registra dades reals com el telèfon o l'adreça, segons una enquesta de l'empresa ESET. I, per això, potser un 60 per cent dels usuaris de Facebook diuen que deixarien aquesta xarxa per motius de seguretat. ■

escriptors es creen perfils a facebook, però només hi pengen allò que els interessa. En aquests casos la xarxa esdevé un mitjà per vendre.

I en tercer lloc...

Hi ha una tercera via que s'anomena ajustament cognitiu. Aquesta suposa que la gent, a mesura que se sumi a les tecnologies de la informació, s'acostumarà a només fixar-se en les dades més recents i no donarà pes a la informació vella. És a dir, segons aquesta teoria, d'aquí uns anys els usuaris no donaran importància a una informació que estigui a la xarxa des de fa més de cinc anys.

Això és molt innocent...

Sí, perquè en aquests moments això no passa. Si un empresari vol contractar una persona i, per exemple, a la xarxa veu que fa uns anys el van condemnar per robatori segurament no li donarà una oportunitat. Ara donem un pes igual a les informacions noves que a les velles. Aquesta teoria parteix del supòsit que la gent canvia.

Hi ha llacunes a la llei respecte la protecció de la intimitat a les xarxes tecnològiques?

Quan es van escriure les lleis actuals els advocats estaven lluny de la realitat tecnològica. I com que les tecnologies evolucionen tan ràpidament ara estan ja relativament desfasades. Hi ha moltes coses que no es contemplen. S'han fet lleis noves, com la llei del comerç electrònic i la llei de protecció de dades electròniques, però totes elles concreten poc. De fet, les veritables lleis són les condicions d'ús de les pròpies empreses, com Facebook. Unes condicions de matriu americana que la majoria de gent no coneix.

Un cop més som uns inconscients... Què ens atrau de les noves xarxes?

Sí, però és així. De fet, al Facebook hi ha persones atretes per les coses noves, persones que en volen treure un rèdit

professional i individus exhibicionistes. Igual que fa uns anys hi havia gent que es passejava amb uns esquís a sobre el cotxe per demostrar que tenia prou categoria social per practicar aquest esport, ara hi ha gent que s'ho passa més bé explicant al Twitter que fa que no pas fent la pròpia acció. Les noves tecnologies són una forma de calcular la vanitat de cada individu: ets més important si tens més amics agregats.

Amb les xarxes socials el valor de la intimitat es revaloritza o es banalitza?

Sempre hi ha hagut gent més o menys reservada. Abans internet era el carrer de casa, hi havia veïns dels quals tothom en sabia tot i d'altres que no ens sabíem res. Ara, però, és cert, que la gent que és menys reservada té més mitjans per difondre què fa i això ha accentuat les diferències entre uns i altres.

Com evitar que els nostres fills exposin la seva intimitat a la xarxa? Com educar els joves en el món de les xarxes socials?

És bàsic que el nen no tingui l'ordinador a la seva habitació.

“La gent, quan escriu a casa, té la sensació que està sola perquè ho fa en un lloc íntim. Ens hauríem d'imaginar que estem a la Plaça Catalunya observats per tothom”

Si el menor està tancat amb l'ordinador pot ser víctima d'autisme informàtic o de depravats i delinqüents. L'ordinador sempre ha d'estar en un lloc de pas, el menys íntim de la casa, on hi circulin adults.

Hi ha més perills dels que ens imaginem?

Igual que no deixaríem que un nen passegés sol per Barcelona, tampoc poden navegar sols per Internet. Hi ha sistemes per posar controls mentre que l'ordinador estigui en un lloc fixa, però certament cada cop corren més perills.

Tinc la sensació que novetats com el Twitter o el Facebook més aviat ens han pres coses més importants que els avantatges que ens puguin haver portat....

Bé, abans la gent quedava en un bar i parlava. Però calia trobar una hora i un lloc. Ara pots parlar amb qualsevol persona del món, en qualsevol moment. Però una relació tan fàcil és una relació? Quedar amb una persona comporta cert esforç i un grau de compromís i això també és important. Al final fem servir aquestes xarxes per dir coses que a la cara no diríem.

Quina és la feina de la Càtedra UNESCO de la privadesa de dades?

Estudiem tecnologies que concilien la intimitat, la privacitat, la seguretat i la funcionalitat. Per exemple, ara treballem en les xarxes vehiculars, les quals, per exemple, permetran que d'aquí un parell d'anys els cotxes es puguin comunicar l'estat del trànsit entre ells. A més, també donem ajudes a estudiants de països amb desenvolupament perquè puguin anar a congressos de privadesa.

La seguretat i la intimitat sempre són compatibles?

El nostre objectiu de recerca es demostra que en totes les aplicacions es poden tenir les dues coses, però, és clar, sempre cal més investigació. En la majoria dels casos la tecnologia ja existeix, però cal gastar-se una mica més de diners.

"Igual que no deixaríem que un nen passegés sol per Barcelona, tampoc poden navegar sols per Internet"

Les càmeres són sempre l'exemple d'aquesta polèmica.

Sí. Hi ha molts polítics que diuen que davant una amenaça terrorista el que cal és posar càmeres i encara que això signifiqui una reducció de la privacitat... diuen que és el preu que s'ha de pagar. De vegades aquest missatge es projecta per ignorància tecnològica -ja que hi ha càmeres que permeten difuminar o destapar les cares- i altres vegades es diuen amb mala intenció, perquè en el fons els interessa controlar a la gent.

Algun altre exemple.

En el fons l'experiència penso que sempre ens ensenya. A Alemanya, per exemple, les primeres fotos de les multes de trànsit es feien frontals. Això provocava molts divorcis, ja que el propietari del cotxe veia la cara del conductor i del copilot. I ara es fan, com aquí, des del darrera. Malauradament les modificacions per afectacions a la intimitat sempre es fan a posteriori ja que moltes marques no tenen en compte aquest factor del producte. ■